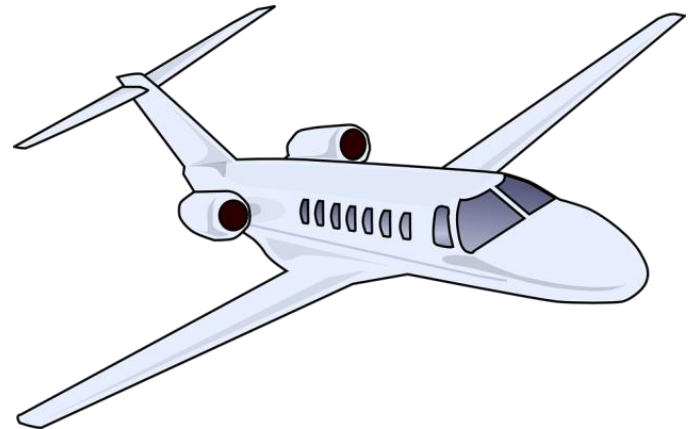

Пътешествие до водопада Анхел

Фотопис, изготвен от Габриела Здравкова
Стефанова от 6"е"клас.

Отпътуване

Беше 8:30 когато татко ни събуди, за да се впуснем към най-невероятното кътче на Южна Америка, а именно водопадът Анхел. Бях чувала много за него, но не знаех какво ме очаква, затова набързо се приготвихме и тръгнахме към летището с колата. Преди не бях летяла, но винаги съм знаела, че първият ми полет ще е за нещо страхотно.

Пристигнахме

Вече самолета кацна и пристигнахме.
Отдохме в хотела, защото утре трябваше
да сме бодри за приключението. На другия
ден си взехме само най-нужното и
тръгнахме пеша към целта ни.

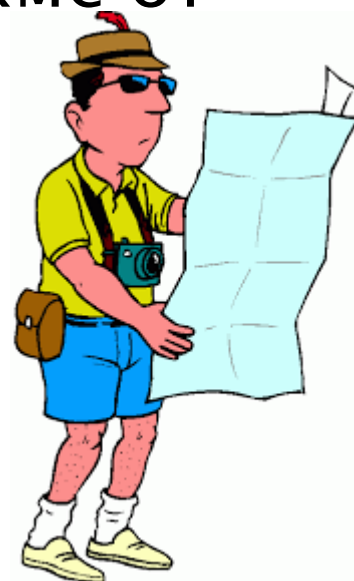
Пристигане в хижата–невъзможно!

След доста път би трябвало да пристигнем в хижата, но уви това не стана поради няколко причини.

Първо: Бяхме забравили храната и не ядохме.

Второ: Това ни обърка и се отклонихме от пътя.

Трето: Вече замръкнахме.

Събуждане сред природата

Дойде сутринта. Изведнъж някаква ръка ме пипна и аз внезапно се събудих. Оказа се обаче, че това не е мама или татко, а индианец. Той навярно живееше тук, както съдех по вида му, но се запитах къде са родителите ми. Индианецът ме успокои, че те вече ме чакат, уплашени от него, не по-малко от мен.

На разходка с индианеца

След като се посъвзех от случилото се, индианецът изяви желание да ни придружава, за да не се изгубим пак. Ние се съгласихме и го попитахме какво ядат тук, понеже бяхме страшно гладни, а и без храна. Той се засмя и ни успокои, че ще ни научи как да ловим сами храната си.

На урок по ловуване

Първо учителят ни ни подаде няколко стрели, с които да се упражняваме да хвърляме по дърво. След като преминахме този етап, той ни даде и лък, с който да направим същото. Като се научихме, отидохме да потърсим животно, което става за ядене. Накрая се спряхме на един заек, но на мен ми стана жал и решихме да не го убиваме, а това беше единственото нещо, което намерихме, и пак си легнахме гладни.

Потегляне към водопада

На следващата сутрин, за моя изненада, като се събудих миришеше на много вкусно нещо.

Обърнах се и видях, че индианецът е приготвил закуска, но аз, разбира се, така като ме гледате, не я и опитах.

Когато другите се нахраниха, тръгнахме към първоначалната ни цел. След осем изморителни часа вървене стигнахме до моята мечта, а именно водопада Анхел.

Приключения под водопада

Дойде следващата сутрин. Малки капчици вода ме галеха. Отворих очи и все едно се потопих в страната на мечтите, защото моята мечта се бе сбъднала.

Станах радостно и отидох да се изкъпя в неговите води. Те бяха толкова топли, че направо все едно копринен плат те обвиваше в мекота.

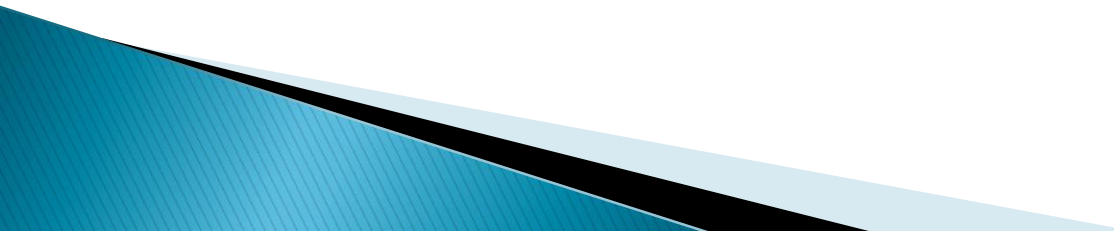
Цял ден стояхме там, правихме си снимки, къпахме се и си прекарахме чудесно.

Изненадата на индианеца

На следващия ден индианецът ни изуми с неговата изненада. За да ни се отблагодари, че го взехме с нас, той бе решил да ни покаже и неговото царство – Мачу Пикчу.

Всички бяхме изумени от идеята, защото това щеше да е още едно приключение и ние се съгласихме, но за него ще ви разкажа друг път.

Благодаря за вниманието

tomroberts101.com